

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 23.12.1969, sp. zn. 5 Tz 90/69, ECLI:CZ:NS:1969:5.TZ.90.1969.1

Číslo: 20/1970

Právní věta: V případech, kdy při úmyslném útoku na zdraví provedeném ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2, § 221 odst. 1 tr. zák. je způsobena z nedbalosti těžká újma na zdraví nebo smrt (odst. 3 a 4 § 221 tr. zák.), musí být zavinění každého pachatele za tento těžší následek zkoumáno samostatně. Sama okolnost, že úmyslný útok na zdraví byl spáchán ve spolupachatelství, neodůvodňuje ještě závěr, že všichni spolupachatelé odpovídají i za těžší následek uvedený v odst. 3 a 4 § 221 tr. zák. Připustili-li znalci z oboru lékařství možnost tří alternativ, týkajících se příčin zranění poškozeného, je soud povinen po zhodnocení výsledků znalecké expertizy v souhrnu s ostatními provedenými důkazy rozhodnout, která z uvedených alternativ je v souladu s provedenými důkazy. Za tím účelem je soud povinen provést všechny dosažitelné důkazy k objasnění příčiny zranění a osoby pachatele.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 23.12.1969

Spisová značka: 5 Tz 90/69

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 3-4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Dokazování, Okolnosti přitěžující, Spolupachatelství, Ublížení na zdraví, Ukládání trestu, Zavinění, Znalci

Předpisy: 140/1961 Sb. § 6 písm. a
§ 9 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 20/1970 sb. rozh.

V případech, kdy při úmyslném útoku na zdraví provedeném ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2, § 221 odst. 1 tr. zák. je způsobena z nedbalosti těžká újma na zdraví nebo smrt (odst. 3 a 4 § 221 tr. zák.), musí být zavinění každého pachatele za tento těžší následek zkoumáno samostatně. Sama okolnost, že úmyslný útok na zdraví byl spáchán ve spolupachatelství, neodůvodňuje ještě závěr, že všichni spolupachatelé odpovídají i za těžší následek uvedený v odst. 3 a 4 § 221 tr. zák.

Připustili-li znalci z oboru lékařství možnost tří alternativ, týkajících se příčin zranění poškozeného, je soud povinen po zhodnocení výsledků znalecké expertizy v souhrnu s ostatními provedenými důkazy rozhodnout, která z uvedených alternativ je v souladu s provedenými důkazy. Za tím účelem

je soud povinen provést všechny dosažitelné důkazy k objasnění příčiny zranění a osoby pachatele.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. prosince 1969 sp. zn. [5 Tz 90/69](#))

Nejvyšší soud v řízení o podané stížnosti pro porušení zákona zrušil usnesení krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. dubna 1969 sp. zn. 3 To 242/69, jímž bylo zamítnuto odvolání okresního prokurátora proti rozsudku okresního soudu v Hradci Králové ze dne 12. března 1969 sp. zn. 3 T 11/69 a rozsudek okresního soudu a přikázal okresnímu soudu v Hradci Králové, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Obvinění L. S. a S. Z. byli stíháni obžalobou okresního prokurátora pro trestný čin podle § 9 odst. 2, § 221 odst. 1 a 3 tr. zák., který měli spáchat tím, že společně dne 3. 11. 1968 kolem 20. hod. na silnici poblíže restaurace Dělnický dům ve Svobodných Dvorech napadli po předchozí dohodě J. J., kterému způsobili zlomení pravé spánkové kosti, pravého bradavčitého výběžku, otřes mozku a částečnou obrnu lícního nervu vpravo centrálního typu, s následnou psychickou poruchou a s dosud trvající hospitalizací na psychiatrické klinice v Hradci Králové, tedy společným jednáním úmyslně ublížili na zdraví a tímto činem způsobili těžkou újmu na zdraví.

Okresní soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 12. 3. 1969 sp. zn. 3 T 11/69 uznal obviněné vinnými pouze trestným činem ublížení na zdraví spáchaným ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2, § 221 odst. 1 tr. zák., tedy nikoliv též podle odst. 3 cit. ustanovení, přičemž do výroku o vině přešel z obžaloby i ty skutkové údaje, kterými je individualizována skutečnost podmiňující použití vyšší trestní sazby ve smyslu § 221 odst. 3 tr. zák. Za trestný čin, jímž byli obvinění uznáni vinnými, byly jim uloženy nepodmíněné tresty odnětí svobody, a to L. S. podle § 132 odst. 1 s použitím § 35 odst. 2 tr. zák. v trvání 20 měsíců, při čemž byl zrušen výrok o trestu uložený rozsudkem okresního soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 1968 sp. zn. 1 T 79/68 a S. Z. podle § 221 odst. 1 tr. zák. v trvání 10 měsíců, se zařazením obou obviněných pro výkon trestu do první nápravně výchovné skupiny.

Podle skutkového zjištění okresního soudu převzatého i krajským soudem dne

3. 11. 1968, přišel do restaurace Dělnický dům ve Svobodných Dvorech obviněný L. S. se Z. H. a přisedli si ke stolu, kde již seděli obviněný S. Z. se svým známým J. K. V hostinci byl též od odpoledních hodin podnapilý J. J., který se nevhodně zajímal o společnost shora uvedených a nevhodně se před nimi vyjadřoval. Proto se S., Z., K. a H. domluvili, že vyčkají odchodu J. z restaurace a že mu venku nabijí. Skutečně kolem 20,00 hod. J. odešel a všichni jmenovaní jej následovali a dostihli ho na silnici. Ve vzdálenosti asi 100 m od Dělnického domu dostihl nejprve J. J. K. a zezadu ho udeřil do levé tváře, aniž by J. přitom upadl. Když pokračoval v chůzi, byl dostižen S. Z., který do něho prudce zezadu vrazil, až J. upadl do trávy na pravém okraji vozovky. Zde do něho Z. ještě několikrát kopl. Po chvilce se J. zvedl a pokračoval v chůzi, načež ho stihl S. a ranou pěstí do obličeje srazil J. na asfaltovou vozovku. Po této ráně již J. zůstal ležet a silně krvácel. V té době začali z restaurace vycházet lidé. Na varovný výkřik H. oba obvinění uprchli směrem k dálnici a do bytu S., když se předtím chvíli zdržovali pod mostem. K. se vrátil před restauraci, H. zůstala na místě. Když potom po krátké době přišla k ležícímu J. svědkyně K. a volala na svědka A. aby zajistil lékařskou pomoc a sama odešla telefonovat pro pohotovost, přišla H. k ležícímu J., který chroptěl a nehýbal se a za límec svrchníku ho odtáhla na pravou stranu silnice. Zde ho nechala ležet a odešla k restauraci. Zraněný J. byl potom převezen do nemocnice, kde bylo zjištěno, že utrpěl v obžalobě popsání velmi těžká zranění.

Rozsudek okresního soudu byl napaden odvoláním okresního prokurátora, v němž okresní prokurátor vyslovil právní názor, že u obviněných jednajících jako spolupachatelé je dána trestní odpovědnost i

za těžší následek ve smyslu odst. 3 § 221 tr. zák., bez ohledu na to, jaký byl podíl každého z nich na tomto výsledku jejich společného jednání, a proto prý není rozhodující, zda bylo, či nebylo prokázáno, který z obviněných způsobil poškozenému těžkou újmu na zdraví. Mimo to okresní prokurátor ve svém odvolání namítal nesprávnost závěru okresního soudu, že provedenými důkazy nebyla vyloučena možnost, že těžkou újmu na zdraví poškozeného způsobil jiná osoba po odchodu obviněných z místa činu a navrhl, aby krajský soud uznal obviněné vinnými trestným činem ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 a 3 tr. zák. ve spolupachatelství ve smyslu § 9 odst. 2 tr. zák. podle žalobního návrhu.

Usnesením krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 4. 1969 sp. zn. 3 To 242/69 bylo odvolání okresního prokurátora podle § 256 tr. ř. zamítnuto. Krajský soud v odůvodnění svého zamítavého rozhodnutí se ztotožnil s názorem okresního soudu, že z výsledků provedeného dokazování nebylo možno bezpečně a nepochybně zjistit, který z obou útočníků způsobil poškozenému zranění, které ve smyslu § 89 odst. 7 tr. zák. nutno považovat za těžkou újmu na zdraví, ani vyloučit možnost, že by i jednáním jiných osob (K. nebo H.) nebo pádem poškozeného na vyčnívající předmět, mohlo k takovému zranění poškozeného dojít. Krajský soud neshledal, že by obvinění ve vztahu k následku ve smyslu odst. 3 § 221 tr. zák. jednali společně. Jejich trestná činnost totiž spočívala v řadě jednotlivých jednání, postupně, v určitých časových intervalech prováděných, kdy každý z obviněných samostatně mohl svým jednáním způsobil poškozenému těžkou újmu na zdraví a jejich činnost nebyla tudíž rozložena do více složek tak, aby jednání každého z obviněných splňovalo jednu z těchto složek a v souhrnu vyústilo v těžkou újmu na zdraví. Z těchto důvodů podle názoru krajského soudu nebylo možné uznat na vinu obviněných podle žalobního návrhu a okresní soud právem uznal vinu obviněných jen v tom směru, že po předcházející dohodě způsobili poškozenému pouze zranění (krevní podlitiny na těle), znalcem lékařem označené jako lehké zranění, vyléčitelné za 10 až 14 dní a že tak spáchali trestný čin podle § 9 odst. 2 a § 221 odst. 1 tr. zák.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal generální prokurátor ve lhůtě uvedené v § 272 tr. ř. stížnost pro porušení zákona, v níž vytkl, že oba soudy porušily zákon ve prospěch obviněných v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., § 9 odst. 2 a § 221 odst. 1 a 3 tr. zák. Vytýkané porušení zákona spatřuje v tom, že soudy při hodnocení provedených důkazů nepostupovaly způsobem, jak to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., zejména se náležitě nezabývaly výsledky znalecké expertizy tak, aby spolehlivě objasnily otázku zavinění každého z obviněných v souvislosti se způsobením těžké újmy na zdraví poškozeného s přihlédnutím k ustanovení § 6 písm. a) tr. zák. Poněvadž skutková zjištění nejsou v souladu s výsledky provedeného dokazování, je vadné i právní posouzení věci. Generální prokurátor pak ve stížnosti pro porušení zákona upozornil na určité okolnosti případu, k nimž, podle jeho názoru, měly soudy při rozhodování přihlížet a které v souhrnu hodnocené prokazují nejen příčinný vztah mezi jednáním obviněných a následkem i se zřetelem ke způsobené těžké újmě na zdraví ve smyslu odst. 3 § 221 tr. zák., ale i zavinění obviněných v tomto směru.

Nejvyšší soud přezkoumal ve smyslu ustanovení § 267 odst. 1 tr. ř. na podkladě stížnosti pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, jež mu předcházelo a shledal, že stížnost pro porušení zákona je důvodná.

Především nutno konstatovat, že výsledky provedeného dokazování jsou v plné shodě se zjištěním obou soudů, ostatně ani stížností pro porušení zákona nenapadeným, že oba obvinění jednali s přímým úmyslem společným jednáním způsobil poškozenému ublížení na zdraví (§ 221 odst. 1 tr. zák.). Tento jejich úmysl je spolehlivě prokázán nejen jejich výslovnou předchozí dohodou, že poškozeného zbijí, ale též jejich následným jednáním realizujícím jejich dohodu. Jejich násilí směřovalo proti témuž objektu trestného činu a proti témuž předmětu útoku ve stejných časových a místních podmínkách a jsou proto dány zákonné předpoklady spolupachatelství ve smyslu § 9 odst. 2 tr. zák. Také následky jejich společného jednání, znalcem lékařem hodnocené jako lehké zranění, odpovídají požadavku zákona – ublížení na zdraví ve smyslu § 221 odst. 1 tr. zák., přičemž s ohledem

na ustanovení § 9 odst. 2 tr. zák. není rozhodné, v jakém rozsahu a intenzitě se každý z obviněných podílel na výsledku společného jednání.

Poněvadž spolupachatelství vyžaduje úmysl u všech pachatelů společným jednáním spáchat úmyslný trestný čin, je vyloučeno spolupachatelství k trestnému činu spáchanému z nedbalosti. Proto i v těch případech, kdy při úmyslném útoku na zdraví, provedeném ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2, § 221 odst. 1 tr. zák. je způsobena z nedbalosti těžká újma na zdraví nebo smrt (odst. 3 a 4 § 221 tr. zák.), musí být zavinění každého spolupachatele zkoumáno samostatně ve smyslu § 6 písm. a) tr. zák., jak správně zdůraznila stížnost pro porušení zákona. Je proto mylný názor okresního prokurátora uplatněný v odvolání proti rozsudku okresního soudu, že v tomto případě měl soud uznat vinu obviněných jako spolupachatelů i za těžší následek ve smyslu odst. 3, § 221 tr. zák., bez ohledu na to, jaký byl podíl každého z nich na tomto těžším následku a zda bylo či nebylo prokázáno, který z obviněných způsobil poškozenému těžkou újmu na zdraví.

Krajský soud, zabývaje se v odůvodnění napadeného usnesení námitkami okresního prokurátora, nevystihl podstatu právního posouzení trestní odpovědnosti obviněných za těžší následek uvedený v odst. 3 § 221 tr. zák., když svůj, jinak správný závěr, že obvinění ve vztahu k těžšímu následku ve smyslu cit. ustanovení nejednali jako spolupachatelé, odůvodnil jednostranně jen s ohledem na objektivní stránku spolupachatelství a pominul stránku subjektivní, která je rozhodujícím kritériem v řešení této otázky. Nepřímo tak připustil, že ke spolupachatelství k těžšímu následku způsobenému z nedbalosti by mohlo dojít jen za předpokladu, že jednání obviněných by bylo rozloženo do více složek tak, aby čin každého z nich naplňoval jednu z těchto složek a v souhrnu vyústil v těžkou újmu na zdraví. Avšak ani v tomto případě nejde o spolupachatelství pro nedostatek úmyslu způsobit tento těžší následek společným jednáním a zavinění (§ 5 tr. zák.) každého z pachatelů nutno posuzovat ohledně celého následku individuálně jako samostatný trestný čin.

Za této situace, když soud vyloučil možnost spolupachatelství k těžšímu následku uvedenému v odst. 3 § 221 tr. zák., bylo jeho povinností, aby zkoumal samostatně u každého ze spolupachatelů trestného činu podle § 221 odst. 1 tr. zák. zavinění (§ 5 tr. zák.) k tomuto těžšímu následku ve smyslu § 6 písm. a) tr. zák., neboť není pochyby o tom, že mezi jednáním buď obou nebo jen některého z nich a těžším následkem ve smyslu odst. 3 § 221 tr. zák. je dán příčinný vztah a že tedy těžká újma na zdraví způsobená poškozenému mohla vzniknout jen v důsledku předchozího násilného jednání obviněných. Jiná otázka je ovšem, zda obvinění tento následek též zavinili.

Oba soudy především pochybily, pokud vycházely z možnosti, že těžkou újmu na zdraví mohla způsobit poškozenému i jiná osoba, podle názoru krajského soudu jmenovitě J. K. nebo Z. H. Toto zjištění soudů postrádá jakoukoli oporu v provedených důkazech, jak také právem vytýká stížnost pro porušení zákona. Nejen obvinění a svědkyně Z. H., ale také svědci A. A. a J. K., jejichž věrohodnost není ničím oslabována, uvedli, že poškozený potom, co byl sražen některým z obviněných na zem, zůstal již ležet na zemi a obvinění utekli. Svědci A. a K., kteří pozorovali průběh události (A. asi ze vzdálenosti 120 m, K. ze vzdálenosti asi něco přes 50 m) ihned šli k poškozenému a viděli, že poškozený je v bezvědomí, silně krvácí z hlavy a pod ním je již kaluž krve. Svědek A. odešel z místa činu za účelem telefonického vyrozumění SNB a svědkyně K. odešla zajistit první pomoc. Když se pak vrátili, byla přítomna svědkyně H., která před jejich příchodem odtáhla poškozeného na okraj vozovky. Z provedených důkazů tudíž vyplývá, že ke zranění poškozeného, posouzeného správně jako těžká újma na zdraví ve smyslu § 89 odst. 7 tr. zák. mohlo dojít jen v důsledku násilného jednání obviněných nebo některého z nich a že tedy je vyloučena možnost zavinění jiné osoby.

Podle posudku dvou znalců lékařů, který měl objasnit povahu a příčinu zranění poškozeného, mohlo ke zranění dojít buď přímým a silným úderem pěstí do míst zlomeniny pravé spánkové kosti nebo po úderu pádem na vyčnívající předmět, např. oblý kámen, kdy rychlost pádu je zvýšená úderem, nebo kopnutím do hlavy v době, kdy již poškozený ležel na zemi. Mimo to znalci konstatovali, že poškozený

po zranění upadl do bezvědomí a nelze již předpokládat jeho další pohyb. Z toho znalci usoudili, že ke zranění poškozeného došlo v důsledku posledního násilného činu vůči němu a docela, již nad rámec znaleckého posudku, poznamenali, že pak by musel soud rozhodnout, který z obviněných byl posledním útočníkem.

To, že znalci nemohli jen podle mechanismu zranění spolehlivě stanovit jeho příčinu, připustili možnost tří alternativ a zaujali stanovisko k určitým verzím podle výpovědi jednotlivých obviněných i některých svědků o průběhu události, nezbavuje soud povinnosti, aby po zhodnocení výsledků znalecké expertizy, jednotlivě i v souhrnu s ostatními důkazy a za pomoci znaleckých závěrů k jednotlivým verzím rozhodl, která z uvedených alternativ je v souladu s provedenými důkazy a která je s nimi v rozporu. Namísto toho oba soudy, aniž by vůbec provedly zhodnocení provedených důkazů, spokojily se závěry znaleckého posudku a jen na jejich základě rozhodly, že je nemožné zjistit skutečnou příčinu zranění poškozeného a že proto ani zavinění obviněných k těžšímu následku uvedenému v odst. 3 § 221 tr. zák. nebylo prokázáno.

Okresní soud sice zjistil, že po úderu obviněného S. zůstal poškozený ležet a silně krvácel, spatřoval však v této skutečnosti jen důvod k vážnému podezření vůči tomuto obviněnému, zejména když obviněný sám přiznal, že teprve po jeho úderu poškozený upadl a zůstal ležet, ale poněvadž prý v jeho výpovědi je řada rozporů, stejně tak jako ve výpovědi druhého obviněného i svědků, nemůže učinit bezpečný závěr, že to byl obviněný S., jehož jednáním byla způsobena poškozenému těžká újma na zdraví. Přitom okresní soud neuvedl o jaké rozpory jde a proč tyto rozpory brání bezpečnému závěru o vině obviněného S. Je tudíž odůvodnění rozhodnutí okresního soudu i v rozporu s ustanovením § 125 tr. ř.

Rovněž krajský soud má za to, že nebyla prokázána vina obviněných ve smyslu odst. 3 § 221 tr. zák., poněvadž znalci „po zhodnocení všech možných a dostupných verzí způsobu a doby zranění uzavřeli, že nelze ze znaleckého hlediska jednoznačně uzavřít, zda nejzávažnější zranění způsobil poškozenému obžalovaný Z., či obžalovaný S. a nevyloučili dokonce ani možnost, že právě toto zranění mohlo být způsobeno jinou osobou až po útěku obou obžalovaných z místa napadení poškozeného, event. že mohlo být způsobeno i pádem poškozeného na oblý kámen“.

Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí obou soudů, zejména pak krajského soudu, pochybily oba soudy v tom, že si náležitě neuvědomily smysl a význam znalecké expertizy pro soudní řízení. Úkol znalců lékařů v této trestní věci spočíval v objasnění povahy, rozsahu a důsledků zranění poškozeného a na podkladě zjištěného mechanismu zranění v zaujetí stanoviska k jeho možným příčinám i se zřetelem k výpovědi jednotlivých obviněných, popřípadě i svědků, a to výlučně jen z hlediska svých odborných znalostí. Není proto jejich úkolem zabývat se otázkou, kdo a jakým způsobem (podle alternativ stanovených znalci) zranění poškozeného zavinil. To je výlučnou záležitostí soudu, který také nemůže požadovat od znalecké expertizy, aby takovou otázku řešila, neboť k tomu není oprávněna. Proto také cit. závěry krajského soudu v odůvodnění jeho rozhodnutí by ve svých důsledcích znamenaly přenášení povinnosti soudu (zjistit skutečný stav věci a hodnotit provedené důkazy) na znalce a znaleckému posudku by byl tak dáván význam v rozporu s ustanovením § 107 odst. 1 tr. ř., že je třeba dbát toho, že znalci nepřísluší provádět hodnocení důkazů a řešit právní otázky.

Pokud tedy krajský soud odůvodnil svoje rozhodnutí, že nelze prokázat, kdo zranění poškozeného zavinil, a to jen s poukazem na závěry znaleckého posudku, aniž sám provedl zhodnocení jak tohoto posudku, tak i ostatních důkazů, porušil zákon v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř.

Nejvyšší soud mimo to zjistil, že napadeným usnesením krajského soudu byl porušen zákon též v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., neboť oba soudy neprovedly všechny dostupné důkazy k objasnění příčiny zranění a ke zjištění osoby pachatele. Z alternativ uváděných znalci k příčinám zranění možno podle dosavadních výsledků dokazování vyloučit jednu z nich (kopnutí do hlavy poškozeného

ve chvíli, kdy již ležel na zemi), jak shora bylo již vyloženo. Přicházejí tudíž v úvahu dvě možné alternativy, a to přímý úder pěstí nebo pád poškozeného po úderu na vyčnívající předmět. Jestliže posledním útočníkem byl obviněný S., jak zjistil okresní soud (krajský soud k této otázce nezaujal stanovisko), pak by tyto dvě zbývající alternativy měl soud zkoumat z hlediska tohoto obviněného. Obviněný S. však tvrdí (viz také rekonstrukce činu podle jeho výpovědi), že neuhodil poškozeného do místa na hlavě, kde došlo ke zlomení spánkové kosti, ale do brady, s tím, že ve srovnání s výškou postavy poškozeného je značně menší, takže nemohl vést úder do míst zranění na hlavě poškozeného. Tato obhajoba obviněného měla být prověřena i za pomoci výsledku znaleců lékařů k otázce fyzické možnosti či nemožnosti takového úderu vedeného obviněným S. a v souvislosti s povahou zranění.

Pokud jde o zbývající alternativu (po úderu zrychleným pádem na vyčnívající předmět) bylo přehlédnuto, že ve fotodokumentaci rekonstrukce činu podle výpovědi J. K. je zachyceno na krajnici vozovky místo, kde ležel kámen, který v době rekonstrukce byl již odstraněn. Nebylo však zjištěno, v jaké vzdálenosti se kámen nalézal od místa, kde poškozený upadl po posledním úderu. V protokolu o místním ohledání je konstatováno, že krevní kaluž na místě činu byla ofotografována a že byl pořízen náčrtek místa činu. Tyto doklady nebyly připojeny ke spisu. Nebyla také zjišťována poloha poškozeného podle výpovědi svědků A. a K. a místo, kde poškozený ležel po jejich příchodu. Konečně nebyl proveden výslech ošetřujícího lékaře za účelem zjištění, zda v místech zranění byly nějaké oděrky nebo jiné stopy svědčící pro zranění pádem na zem, neboť znalci prováděli ohledání zranění až 8 dní po zranění.

Teprve po doplnění dokazování v naznačených směrech, popřípadě po provedení dalších důkazů, jak to povaha věci v novém řízení bude vyžadovat, hlavně po pečlivém zhodnocení provedených důkazů, jak to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. a po spolehlivém zjištění průběhu události a jednání jednotlivých obviněných bude možno odpovědně přistoupit k řešení otázky zavinění těžšího následku ve smyslu odst. 3 § 221 tr. zák.